

ІСТОРІЯ УКРАЇНИ В РОМАНАХ

Тимур і Олена
ЛИТОВЧЕНКИ

*Шалені
шахи*

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2014

Частина I
ЗАГУБЛЕНИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ

Шахова партія №1
СИЛА КОРОЛЕВИ

*Північ Італії,
кінець першої чверті XVI століття*

Розташований у центрі невеличкого гірського озера за-тишний крихітний острівець, яких у цій місцевості безліч, виглядав особливо розкішно і святково. Сьогодні там чекали надзвичайно важливого гостя, який мав зіграти з хазяїном партію в шахи.

Втім, розенкрейцери¹ ніколи не затівали нічого заради простої забавки, а до будь-якої справи підходили ґрунтовно. Про проведення чергового змагання гравців сповіщали мінімум за місяць. Єдиною поважною умовою неявки на турнір визнавалася тільки смерть наміченого учасника. Точність цінувалася чи не вище від усього: гість зобов'язаний був прибути на місце зустрічі не раніше й не пізніше трьох хвилин після зазначеного в запрошенні часу.

Пишність та урочистість прийому виходили за всі межі, які тільки могла намалювати найпалкіша людська уява. Зате й господар, і гість могли прийти на гру в якому завгодно вбранні: від простого та зручного, зовсім домашнього, до найвишуканішого.

Як правило, турнір надовго не затягувався: гра, про-роцтво (або ж вирок — кому як подобалося!) і вишуканий обід на додачу.

На нинішню гру гість з Англії прибув ще напередодні пізно ввечері, саме ж змагання було призначене на ранній ранок. Візитера з нетерпінням очікував не надто знатний італієць, заможний і причепурений, але не без елегантності.

¹ «Орден Троянди і Хреста» — теологічне таємне релігійно-містичне товариство, що існувало в Європі у XV—XVII століттях (тут і далі — *прим. авторів*).

Хазяїн був літній, років сорока п'яти, гладкий, осадкуватий, темноволосий, широкоплечий, з непропорційно великою головою й крупними рисами обличчя. Загалом, не красень, але надзвичайно чарівний! Практичність і кмітливість батька, емоційна чуйність матері — от і вся спадщина, що дісталася цій людині від предків. Решти життєвих благ він домігся сам, тому пишався й нажитим багатством, і чудовим замком, що придбав за кругленьку суму разом з титулом і гербом в одного бездітного аристократа, що розорився. І все-таки перед представниками родової аристократії італієць у глибині душі тремтів...

Саме тому, довідавшись від челядників, що його суперник — молодий, веде свій родовід чи не від самого Карла Великого¹ й має грандіозний статус, хазяїн занервував. Шкода, що за правилами турніру гравцям заборонялося бачитися напередодні зустрічі! Таким чином, вони не могли заздалегідь скласти безпосереднє уявлення один про одного — а що може бути небезпечнішим від невідомого супротивника?!

Італієць розумів одне: англієць молодий, а молодість — амбітна й енергійна. Чверть століття тому він легко відіграв титул Великого Майстра Шахів (а якщо простіше — гросмейстера) в одряхлілого іспанського гранда. І саме молодість та жага успіху принесли перемогу італійцеві. Він був наполегливий, рішучий і ні на краплю не боявся доволі сильного шахіста-іспанця. Партія завершилася «вічним шахом», але оскільки під ударом опинився король супротивника, жадана перемога в підсумку дісталася італійцеві. Тоді ж переможець зробив пророкування, яке згодом блискуче підтвердилося. І от настала його черга захищати титул від зазіхань нового претендента...

Ранок був тихим і ясним, з озера віяв легкий прохолодний вітерець. Розкішний палац потопав у зелені смарагдових галявин, вибагливо підстрижених кущів і дерев. Галереї, зали й коридори, прикрашені китайськими і японськими вазами з найтоншої порцеляни, кольоровими гобеленами ручної роботи, картинами знаменитих майстрів, добротними

¹ Засновник династії Каролінгів, імператор Заходу з 800 р. від Р.Х.

французькими й італійськими меблями, мали вигляд урочистий і ґрунтовний, ігровий зал виблискував довершеністю й досконалістю.

У призначену годину гість уже стояв біля воріт замка. Це був юнак років п'ятнадцяти або сімнадцяти, божественно гарний, рослий, стрункий — одне слово, ідеал. Його ніжна юна краса обеззброїла й водночас заспокоїла хазяїна своєю жіночністю. Італієць очікував побачити супротивника старшого й більш мужнього, але ніяк не хлоп'яка з пухкими рожевими щічками, червоним чарівним ротиком, мініатюрними дитячими ручками і збентеженим поглядом великих блакитних очей, схованих під пухнастими віями.

Всупереч очікуванню господаря турніру, розкішне оздоблення палацу не справило на гостя найменшого враження: його численні власні замки виглядали не гірше, а можливо навіть краще від італійського. Тому англієць прямував розкішними коридорами палацу з неприхованим нудьгуванням розпеченого розкішню аристократа. Італійця вельми засмутила байдужість гостя, хоча він нічим не виказав своїх почуттів. Але треба зазначити, що хазяїн доклав титанічних зусиль для організації цієї зустрічі...

Зате ледь наблизившись до ігрової зали, юнак зупинився, немовби укопаний, застигнувши від здивування й розгубленості. І було від чого...

В ігровій залі панував напівморок, бо високі стрілчасті вікна були закриті важкими порт'єрами з темно-зеленого оксамиту. При цьому щось незвідане й жахаюче відбувалося усередині...

Тремтіння пробігло тілом гостя. Хазяїн ледь відчутно підштовхнув його, і тільки-но юнак переступив поріг, як порт'єри миттєво розсунулися, і ранкове сонячне світло осяяло величезну залу. В центрі її розташовувалася гігантська шахівниця, де шеренги людей у білих і чорних шатах, зшитих відповідно до статусу кожної з шахових фігур¹, велично

¹ Це і є т.зв. «шалені» шахи. За правилами, під час гри кожна відіграна фігура переходила у власність гравця, що взяв її. По завершенні зустрічі вся «нерозіграна решта» діставалася переможцеві. Є відомості, що такі шахові партії дуже полюбили розігрувати магнати Потоцькі й Радзивілли.

вишикувалися одна проти одної. Тут були солдати¹, лицарі², капучини³, блазні⁴, королеви й королі. От тільки зброя в усіх була винятково бутафорською...

На всю цю пишноту молодик вирячився, широко розкривши очі й здивовано роззявивши рота.

«Ага, нарешті я вразив цього гордовитого англійського гусака!» — подумки зрадів італієць. Уголос же бадьоро мовив:

— Сміливіше, мій друже, проходите! Ну що ж ви завмерли на порозі?

— Це... — Гість витягнув руку в напрямку до величезної шахівниці й повторив із тремтінням у голосі: — Що це таке?

— Це шахи, спеціально приготовані для нашої гри.

— А чому фігурами вбрані живі люди?

Ледь стримуючись, щоб не розреготатися в обличчя ошелешеному аристократові, хазяїн продовжив у тій самій манері:

— А чому би, власне, й ні?.. Погодьтеся, доля грає людьми. Ми, розенкрейцери, граємо долями народів. То давайте поборемося живими шахами!

— Але ж так не можна...

— Чому ж не можна, синьйоре?! Вони ж не стануть убивати одне одного! Можете переконатися, зброя в них дерев'яна.

— Убивати?.. — юнак сплотно від жаху, його голос затремтів. — Навіщо ж убивати?..

— Та заспокойтеся ви!

— Вони й не навчені до вбивства! — І пешені ручки гостя з довгими доглянутими пальчиками нервово затремтіли.

— Я знаю. Я залучив для гри не тільки своїх служників, але й ваших. Оцей, наприклад, ваш головний кухар, — й італієць вказав на білого шахового короля. — Ах, синьйоре, це ж просто розвага!

¹ Пішаки.

² В середньовічних шахах відповідали коням.

³ Таким чином зрідка представлялися лодії (тури).

⁴ У деяких західноєвропейських країнах таким чином представляли слонів (офіцерів).

— Розвага?.. — Голос гостя усе ще виказував нервову напругу. — Ви говорите про живих людей, немов про бездушні кам'яні статуї!

— Так, чудова розвага, приємна і лоскітлива для нервів.

Тут хазяїн нарешті дозволив собі посміхнутися, широко й відкрито:

— Тож тепер ви, друже мій, переходьте до гри і спробуйте не втратити свого кращого кухаря! Інакше плоди його кулінарного мистецтва тішитимуть гостей за моїм столом. Ну що, згода?

— Гаразд, спробую зіграти за вашими правилами, — приречено зітхнув гість.

Молодому аристократові було вдвічі важче, бо тепер йому доводилось боротися за щось реальне — за живих людей. Дотепер його життя протікало зовсім по-іншому. Титул і величезну спадщину юнак одержав від батька ще в ранньому дитинстві. Його великі володіння охороняло потужне, навчене військо, а безтурботне існування забезпечували легіони вірних безликих служників. Він жив у своєму ідеальному світі, не звертаючи уваги на події, що відбуваються навколо, не дивляючись у живі людські обличчя. Реальність і відповідальність лякали його.

Щоб підтримати підупалого духом гостя, хазяїн милостиво запропонував юнакові грати білими, минаючи процедуру жеребкування.

Однак англієць миттєво змінився, тільки-но встав за двома білими шеренгами. І недарма: адже єдиною пристрастю юнака були шахи, які пробуджували в ньому спрагу життя й надавали почуття значущості! Тому із сором'язливого підлітка він стрімко перетворився на норавливого запального правителя, що залізною рукою гнав васалів на битву. Коли юнак наказав просунути на дві клітини королівському пішаку, у його очах усе ще жевріли слабкі сліди нерішучості. Однак після того, як чорний королівський пішак підійшов упритул до білого блазня, погляд гостя спалахнув лютим жагучим вогнем азарту, й він скомандував білопольному блазню дуже жорстко: